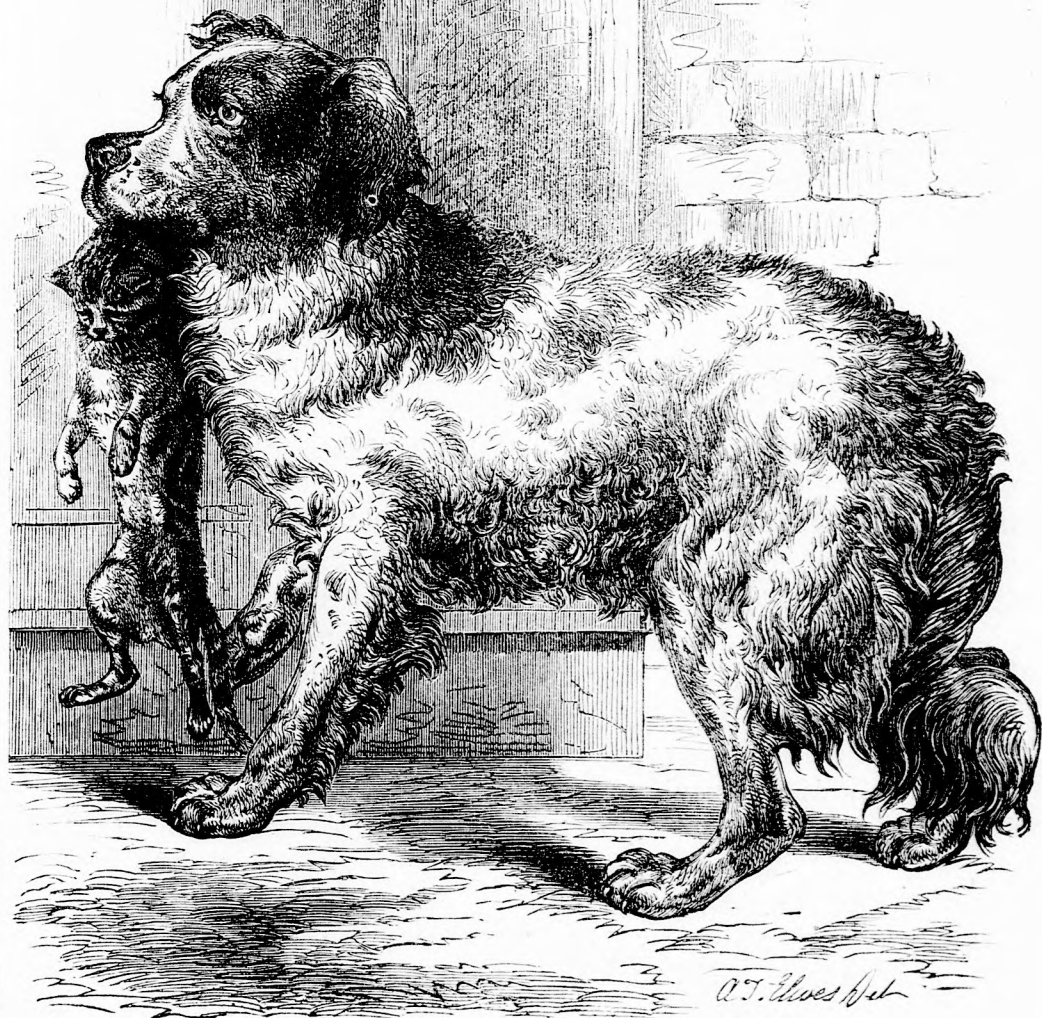

KIS LAP

CZIRMOSKA ÉS PETÁK. (lásd 165. l.)

ELBESZÉLÉSEK A KANDALLÓ MELLETT.

II. — Laczi kalandja a puszta szigeten.

(Vége.)

GH, HÁT nem tudod, hogy gyujtanak tüzet a vad emberek? Két darab száraz fát addig dörgölnek egymáshoz, míg meggyul; mi is ezt tesszük majd. — Legelőször felosztjuk a pogácsát öt napra; egy adagot megeszünk ma délben, este pedig, ha nem jön senki értünk, megöljük a papagályt, — megsütjük és felét megeszszük, felét pedig elteszszük holnapra. Holnapután majd megsütjük a macskát. A macska nagyon jó ám sülvé; egészen olyan mint a nyúlpecsenye. — Mutasd hát a pogácsát.“

Előszedtem zsebeimből a pogácsákat; Gyuri kissé savanyu arcot vágott, mert bizony nem sok volt. Hanem azért felosztottuk szépen öt részre.

Megvallom, én ugyancsak megijedtem, oly kevés jutott a pogácsából egyszerre; de Gyuri biztatott: „Meg kell tartanunk a rendet, mert különben éhen halunk, mielőtt segítségünkre jönne valaki.“

Miután ebbe belenyugodtam, felmásztunk a fákra és madártojásokat kerestünk; találtunk is, de Gyuri nem engedte, hogy kivegyem, azt mondta, hogy ha nem jönnek segítségünkre, egy-két napig majd e tojásokból is megélünk. Délután abba hagytuk a tojáskeresést s ekkor lát-

tam csak, miért hozta el Gyuria nagy kendőket: szép sátort csinált azokból s a forró nap elől volt hova elbujnunk; berendeztük szépen, a papagályt is bevittük, hanem a macskát nem tudtuk megfogni; felszaladt egy fára és semmikép sem akart lejönni.

Délután megettünk egy-egy pogácsát, de oly rettentően éhes voltam, hogy biz' az az egy pogácsa nagyon kevésnek látszott; hanem azért nem mertem szólni, mert féltem, hogy elfogy eleségünk, mielőtt segítség érkezne. Azonban Gyuri is éhes volt és így szólt: „Bizonyosan keresni fognak minket, ha nem leszünk az ebédnél; majd csak ránk találnak s azért talán, jó volna, ha még egy pogácsát megennénk.“

Megettünk tehát még egy pogácsát s aztán játszottunk, különösen madarakra vadásztunk, hogy majd több hust süthessünk. Gyuri le is ütött kövel egy rigót, — hanem a tóba esett le. Kétszer vagy háromszor hallottunk hangokat, neveinket kiáltozták és mi is kiáltoztunk a mennyire birtunk, de nem hallották meg szavunkat. Közel nem jött senki, mert senki sem gondolhatta, hogy mi a szigetre menjünk, mikor a tavon nem volt csónak. A nap végre kezdett leszállni és én nagyon féltem, hogy Gyuri most már megöli Katinka kedves papagályát. És csakugyan, a mint beesteledett, Gyuri elővette tollkését és szólt: „Most már ideje gondoskodunk az esteliről;

nagyon
ezombod

„Ne
csinálná
a papag
szegény
megsütn

Gyuri
raz gal
nak: „

„M
készen
és meg
tüznök
száraz

Én

a késs
hogy m
Gyuri

galyat
gyujtso
szinte
csak ne
vagy e
hagytá
meg;
egészen
erre;
Legjob
egy-egy

Mi

ettünk
Egy ré
keves
igy szó
még v
nem so
itt két
meg.“

nagyon éhes vagyok s egy papagály-czombocska jó falat lesz.“

„Nem volna jó, ha elébb tüzet csinálnánk?“ szóltam én, félig sirva a papagály miatt. „Minek öljük le a szegény papagályt, ha nem tudjuk megsütöni?“

Gyuri reá állt, összehordtunk száraz galyakat s aztán mondtam Gyurinak: „No, hát most gyujtsd meg.“

„Mindjárt!“ felelt ő, „csak tartsd készen a papagályt, hogy megöljük és megkopaszszuk mindjárt, mihelyt tüzünk lesz, mert különben elfogy a száraz fa.“

Én tehát előhoztam a papagályt a késsel kezemben készen álltam, hogy megölöm a szegény madarat; Gyuri pedig elkezdett két száraz galyat egymáshoz dörgölni, hogy tüzet gyujtsön. Dörzsölte, dörzsölte, hogy szinte megizzadt belé, hanem a fa csak nem akart meggyulni és végre vagy egy órai fáradozás után abba hagyta és szólt: „Hiába, nem gyul meg; a vad emberek alkalmasint egészen más fajta fát használnak erre; a mi fánk nem gyul meg. Legjobb lesz, ha megeszünk még egy-egy pogácsát.“

Miután délben két napra valót ettünk meg, volt még három rész. Egy részt felosztottunk, de ez rettentő kevés volt, s mikor megettük, Gyuri így szólt: „Én meghalok éhen, ha még valamit nem eszem; az pedig nem sokat érne, ha halva találnának itt két pogácsával zsebünkben. Együk meg.“ Megettük tehát, a mi még

volt s így többé semmi eleségünk sem maradt.

Gondolkozni kezdtünk, hogy mit fogunk másnap csinálni, ha nem talál senki reánk, négy-öt napig a puszta szigeten kell maradnunk. Gyuri borzasztó történeteket mesélt hajósokról, kik puszta szigeteken éhen haltak s bizony mindketten inkább szerettünk volna sirni mint nevetni. Kezdtük belátni, hogy rosztat eselekedtünk, s mikor egészen sötét lett, szomoruan bujtunk be kis sátorunkba.“

„És ott maradtatok éjszaka is?“ kérde Ilonka.

„Ott hát, nem is volt ez tréfa, akár milyen mulatságosnak lássék is most. Soha sem voltam oly szomorú és szerencsétlen, mint akkor és megfogadtam, hogy ha megmenekülünk, soha sem követek el ily gonosz esínyt többé. Végre elnyomott az álom s reggel arra ébredtem fel, hogy Gyuri rángatott és szólt: „Nézd csak, Laczi, ott jönnek már segítségünkre, a tó másik partján állanak, gyere, kiáltozzunk.“

Felugrottam, kibujtunk a sátorból s csakugyan láttam, hogy a tó másik partján két ember csónakba száll. Kiáltoztunk, meghallották és csakhamar ott voltak a csónakkal szigetünk mellett.

A papagályt betettük a csónakba, nagy nehezen megfogluk a macskát is és aztán beszállottunk magunk. Az inas aztán elbeszélte, hogy otthon nagyon megijedtek eltűnésünk fölött,

s miután sehol sem találtak, végre azon gondolatra jöttek, hogy talán a tóba estünk, ezért hozattak csónakot, hogy a vizet átkutassák.

Mikor végre haza jutottunk ismét, kedves szülőink annyira megörültek azon, hogy nem esett bajunk, hogy nem is pirongattak meg nagyon; de láttam, hogy kedves jó mamám sokat sirt és megígérttem neki, hogy többé soha, soha sem teszek semmit az ő tudta nélkül.

A VARÁZSFURULYA.

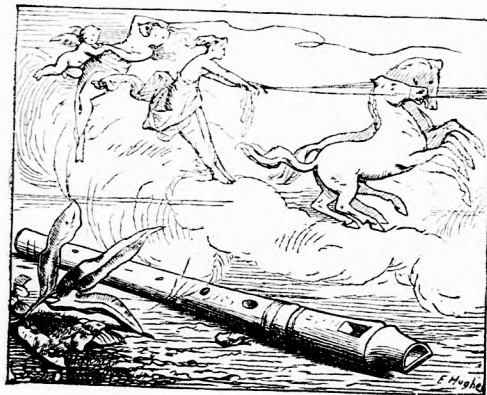
Hol volt, hol nem volt, volt egyszer Tündérország, ebben pedig egy nagy, igen nagy folyó, melynek partjain roppant nádas terült el. E nádasban pedig volt különösen egy szál nád, olyan nagy és vastag, hogy messzire kitűnt és minden ember megcsodálta. Ha pedig már az emberek is meglátták, természetes, hogy

á tündérek is észrevették és tanakodtak felette, mit csináljanak vele? Hosszu tanácskozás után elhatározták, hogy levágják az óriási nádat, legvastagabb részéből furulyát csinálnak s tele lehellik a leggyönyörűbb dalokkal és énekkel.

„Annyi dal legyen benne,“ szolt a tündérkirályné, „a mennyi elég egy ember egész életére.“

„Jó lesz, jó lesz!“ kiáltották a tündérek, fürgén a földre lebbentek s legott munkához fogtak. Mikor elkészült a furulya, a legszebb dalokat és énekeket lehelltek bele s aztán elhatározták, hogy az első ember a ki megtalálja és fölveszi, az legyen képes eljátszani mindazon csodaszép dalokat. Nagy bajjal és fáradsággal egy tündérkoszra tették aztán a furulyát, befogták a legerősebb tündérlovakat, melyek olyan nagyok voltak, mint egy jó nagy darázs és ezek segítségével elvitték a varázssipot egy országut szélére, hol emberek szoktak járni.

Nem sokáig feküdt ott a furulya, midőn egy fürgé pásztorgyerek

vigan fü
Mint aff
birt, mi
valami r
furulyát
mégis fü
egészen
letörölte
s mint
gyerek,
ta, tud
furulyáz
hogy bel
csodásab
nyörűbb
zott belő
ámulatát
ejtette,
mar ism
s olyan
nótát jár
milyet
sem hal

Tán
örülve m
mennyir
az ottho
A szon
mind ősi
hogy ha
annyira
kődtek
egész é
maradta
bus, kor
másután
hallgató
„Csodál

Ter

vigan fütörészve jött az országuton. Mint afféle fiatal legény, jó szemmel birt, mindent meglátott s bár nem valami ritka dolog volt, egy roszt furulyát látni az utszélien, Palkó mégis fölvette. „Oh, hisz ez még egészen jó furulya“ szolt magában, letörölte a port róla

s mint olyan vigyerek, megpróbálta, tudna-e rajta furulyázni. — Alig hogy belefútt: a legcsodásabb, leggyönyörűbb dal hangzott belöle s Palkó ámulatában földre ejtette, de csakhamar ismét fölvette s olyan pompás vigyótát játszott rajta, milyet még magasem hallott soha.

Tánczolja és örülve ment haza s mennyire meglepte az otthon levöket! A szomszédok is mind összefutottak, hogy hallgassák s annyira gyönyörködtek rajta, hogy egész éjszaka ott maradtak. Tánczra való vigy dalok, bus, komoly énekek hangzottak egymásután a furulyából, úgy hogy a hallgatók mindig csak azt kiáltották: „Csodálatos! Gyönyörű!“

Természetes, hogy a varázsfuru-

lyának rövid idő alatt hira terjedt az egész országban s végre eljutott a királyhoz is. A király rögtön elküldte egy szolgáját, hogy hozza magával azt a szerencsés pásztorfiut.

Mikor Palkó a király elé jutott, ez így szolt hozzá: „Hallottam hirét a te furulyádnak; játszál valamit s ha csakugyan olyan szépen szol, kinezlek udvari furulyásomnak.“

Palkó játszott s a király és mindenki bámulva hallgatta. A király megtartotta magamellét s Palkó ott maradt egész életén át. Sokan irigyelték tölle a csodasipot, úgy hogy sokszor el kellett rejtenie. Sokszor pedig, mikor valami szomorú nótát játszott, a király ráparancsolt: „Hagyd abba ezt a szomorú dalt, valami vigy éneket akarok hallani!“

„Felségesuram,“

felelt ilyenkor Palkó, „ezt nem tehetem, mert ez nem áll hatalmamban. Azt kell játszanom, a mit furulyám akar.“

„Ostobaság! az nem lehet!“ szolt a király haragosan. „Menj palotámból, ne lássalak többé soha!“

Palkó ilyenkor utnak indult, de a király egy napig sem tudott nélküle élni, s mindig visszahivatta, úgy hogy ott élt az udvarban késő aggkoráig és nagy vagyont és kincseket hagyott fiára, mikor végre meghalt.

Az öreg király is meghalt s fia, a fiatal király, magához hívatta Palkó fiát, kinél a csodasip volt, s meghagyta neki, hogy játszék valami szép dalt rajta.

„Örömmel tenném, felséges uram“, szólt a fiatal ember, „de a furulyának valami baja esett, nem akar szólni.“

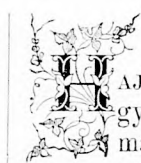
Próbálgatták mindenképen a legügyesebb furulyások, igazgatták a furulyát, de ez csak nem akart többé szólni s meggyőződtek róla, hogy csak a boldogult Pista tudott azon játszani. Pedig az oka az volt, hogy a tündérek amyi dalt lehelltek belé, a mennyi egy ember életére elég, s mikor Palkó meghalt, a furulyából is elfogyott a nóta, úgy hogy csak emléke maradt meg a varázsfurulyának.

A nádashól pedig, ha az esti szellő meglengette szálaít, ily fura nóta kelt néha:

Fújjad fújjad én kedvesem
Fújjad öcsém keservesen,
Had szálljon a furulya
Szívem édes-bus dala!

Fújjad, fújjad fékomadta! . . .
Beleszorult tán a nóta? . . .
„Atyám távol, anyám meghalt,
Hugom ninesen — nem tudok dalt.“

A VÉN SZARKA.

HAJDANÁBAN, mikor még iskolás gyerek voltam, volt egy kedvenc madaram, egy szarka, melyet a szomszéd gyerekek is nagyon szerettek és mindig jöttek nézegetni. A vén szarka nagyon vig és bátor legény volt, örökké lármázott, e mellett pedig páratlan tolvaj is volt, úgy, hogy semmi sem maradhatott tőle biztonságban. Egész nap ki- és beröpkedett a konyhában, nagy bosszuságára a vén szakácsnének, ki szörnyen haragudott az ördögös madárra, mert ez mindig ellopott valamit. Gyűrűt, ollót, tüket, sőt még a kis tükröt is ellopta, ha az asztalon találta. Egyszer ellopta a vén szakácsné pápaszemét, úgy hogy szegény nem tudott semmit dolgozni. Összekelestük az egész házat és végre megtaláltuk a szemüveget egy tejjel megtöltött bögre fenekén a polczon, a mi aztán nekünk gyerekeknek nagy mulatságot szerzett. A szarka érezni látszott, hogy most nem jó lesz a konyhában mutatkoznia s egész nap nem bujt elős nagyon bölcsen, mert a vén szakácsné szörnyen haragudott s kikészítette az asztalra ollóját, hogy ha majd ismét bejön a vakmerő szarka, megfogja és lenyirbálja szárnyait. De mit tett az én gonosz madaram? Délután egyszer csak belcpózott a konyhába, hamar felkapta a fényes ollót, kirepült az udvarra s beejtette az ollót a kutba, úgy hogy a szakácsné, akárhogy haragudott is, le nem nyirbálhatta az én szarkám tollait.

JÁNOS BÁCSI.

TOLVAJ SZARKA.

(Képpel a 169. l.)

Ni a szarka!
Tarka farka
Izeg rezeg,
Ni, hogy remeg!

Máskor pedig
Tőtül hegyig
Tele csereg
Udvart szobát
S esen a mit lat.

Napestig eljár a szája
Csititod is, de hiába.
Torka csereg
Nyelve pereg,
Pöröl pattog,
Csetteg, csattog
S ugy szereti a mi ragyog.

Ime most is
A kis hamis
Amint a gyermek-szobában
Ugralt, szökelt nagyvidáman :
A polczon meglátott
Egy kis arany lánczot.
Uczu csipd el
Fogd meg, vidd el!

Tarka-barka
Komán szarka
No ezt megbánja a farka.
Ízibe
Add ide
Kutya lánczos! —
Azt a lánczot.
Majd eljárom
Most a híres szarka-lánczot.

Szarka koma
Illegeti
Billegeti
Farka hegyét ártatlanul
„Nem én, soha“
Imigy szóla,
„Soha semmit nem vétettem.
Le arról a póczikárul
A lánczot csak azért vettem,
Hogy megmossam
Tisztogassam
Fényesre kiragyogtassam!“

Szarka madár füllente,
Mert az csak nyilvánvaló

Hogy a kis alávaló
Azt a lánczot lecsente.
Ha kivallod
Nem lesz bajod
Ugy-e loptad? Ne tagadd!

„Én a szarka?
Lopni én?
Szarka becsület-szavamra
Mindig mélyen tisztelém
A szent tulajdon-jogot.
Ugy ám, kérem:
Nekem soha semmi vérem,
Öreg apám sem lopott!“

No ez sok
Látom rajtad mi sem fog :
Ide tartsad
Most a farkad.
Végrehajtom ime rajtad
A kemény ítélet,
Ne neked.

Tolvaj! Tolvaj!
Meglakolsz most, jajajaj!
Nagy a baj!

Zsupsz! A szarkát
Megragadják.
(Szegény állat
Szint' sajnállak!)
S szörnyü módon legtöveből
Kihuztak a legszebb szalat.

Csergett, pergett,
Megkesergett
S szörnyü módon kiabált.
De hát csöppet sem hasznalt
A szigorú ítélet.
Mert még most is
Ha lehet
A kis hamis
Tarka szarka
Lopja az ékszereket.

K I S H O N V É D E K D A L A.

Szövegét írta: KÁROLY BÁCSI.

Dallamát: SAMU BÁCSI.

Induló.

(A szöveg végét lásd 9. sz. 130. lapon.)

TOLVAJ SZARKA. (lásd 166. l.)

CZIRMOSKA ÉS PETÁK.

(Képpel a czimlapon.)

ELLENEKRŐL, mint tudjátok,
A példaszó tartja:
„Épen úgy szeretik egymást
Mint kutya és macska.“

De a Peták derék állat,
Mert a czirmos macska
Kedves ő előtte, noha
Elégszer megmarta.

Egyszer csak a czirmos czicza
Bélesett a kútba —
Jó Peták utána ugrott
S a partra kihúzta.

Peták Czirmost a szájában
Tartja szép gyöngéden.
Csorog szegény czicza, mert hat
Vizes szörnyüképen.

No Czirmoska, megbecsüld most
Pajtásod Petákot.
És fogadd föl hogy ezentúl
Meg nem karmolászod.

HHEKTOR ÉS A CZICZA.

JAJ, BE csunya mérges kutyája
van a szomszéd bácsinak, papa!
szólt Honka atyjához. „Én bi-
zony nem tartanék ilyen kiállhatatlan
vad állatot.“

„Oh, de azért minket nem bánt-
hatott, mert oda van lánczolva a
házikójába. Hanem mégis megijedtünk
mikor fogait vicsorgatta,“ tevő hozzá
Mariska.

„Lássátok, kedveseim, ez épen
omnan van, mert szegény Hektor
mindig lánczra van kötve. Nagyon
jó kutya különben, de az örökös fog-
ság vaddá teszi. Azt hiszem, még

ilyen kis leányok is, mit ti vagytok,
bosszusak lennének, ha mindig egy
helyre volnának lánczolva s nem
volna szabad játszani és szaladgálni.“

„Oh, én bizony igazán boszan-
kodnám ezért,“ szólt Honka őszintén
s néhány pillanat mulva folytatá:
„Sajnálom szegény kutyát, de azt
hiszem, mégis csak mérges, rosz állat.“

„Nem biz az; tudok róla egy
történetet, melyet, ha hallanátok, mind-
járt megszeretnétek szegény Hektort.“

„Oh, mondd el, papa! Nagyon
szeretem az ilyeneket hallani.“

„FigyeljeteK tehát, kedves leá-
nyaim. Tudjátok, az egyik szomszéd-
dunk Barna bácsi, a kié ez a kutya,
a mellette való házban pedig lakik
Póli néni, kinek egy igen szép macs-
kája volt, melyet nagyon szeretett,
ámbar rettentő tolvaj volt ez a go-
nosz czicza, hust, vaját megrágott a
kamrában és temérdek bajt okozott
az egész szomszédságnak. Hektor és
a czicza örökös háborúban éltek,
mindig üldözték és boszantották egy-
mást. Mikor Hektor nem volt lánczra
kötve, a czicza ugyancsak örizkedett
közelébe jutni s a kerítés tetején
vagy egy fa ágai közt keresett me-
nedéket s onnan nézett le a kutyára,
mely sokszor órákig várt a fal vagy
fa alatt, hogy megfoghassa a macskát.

Hanem mikor aztán Hektor lánczra
került, akkor a czicza lett ha-
talmasabb, szörnyen boszantotta ellen-
ségét s nagy kedvét látszott találni
ebben. Midőn Hektor kis házikója
előtt lánczon feküdt, a czicza elébb
meszsziről megleste, valjon baj nélkül

közeledhetik-e? Aztán csendesen, vigyázva odalopózott, boszantotta a kutyát s ismét elugrott, úgy hogy Hektor mérgében saját lánczát harapdálta.

Leginkább bántotta pedig Hektort az, hogy a czicza sokszor ellopta még eledelét is, ha egy-egy darab husra nem vigyázott jól. A macskát jól tartották ugyan otthon, de az már természete a macskának, hogy szeret tolvajkodni s így, ha Hektor kissé szundikált, a czicza odalopózott és elcsipte előle a konczot. Egyszer majdnem meg is lakolt gonoszságáért. Hektor behunytt szemmel feküdt, a macska bizonyosan azt hitte, hogy alszik, el akarta tehát ismét lopni a mellette fekvő husdarabot. De Hektor nem aludt, gyorsan felszökött s ráugrott a tolvaj macskára, úgy hogy ez futásnak eredt; hanem mégsem tudott elég hamar megszökni és farka végét Hektor fogai közt hagyta.

Igy folyt ez sokáig. Egy napon azonban a czicza eltűnt. Mint minden macska, úgy ez is éjjelenként elkóborolt egerek után és csak reggel szokott hazatérni; de most két-három nap is elmúlt s a czicza csak nem jött haza. Miután pedig nagy tolvaj volt, azt gondolták a háznál, hogy alkalmasint valamely szomszédnál pákozódott, rajtakapták és agyonütötték.

Mit gondolt Hektor a felől, hogy nem látja többé gonosz kis ellenségét, azt persze nem lehet tudni. De az igaz, hogy szomorkodni látszott, mint ha sajnálná, hogy nincs többé kivel játszania és veszekednie.

Harmadnapra a czicza eltűnése után Barna bácsi kísértált a mezőre s magával vitte Hektort is, hogy a folyóban megfüröszsze. Hektor ezt nagyon szerette, uszkált a vízben aztán hömpölygött a puha fűvön s nagyon jókedvű volt ilyenkor mindig.

A folyóban egy helyen, a hol a kertek alatt folyik el, mély örvény van. Hektor jól tud uszni s e mély vízbe különösen szeret beugrálni. Most is beugrott tehát s midőn néhány percz múlva visszajött, Barna bácsi csodálkozására valamit hozott fogai között. A czicza volt, csak hogy szegényke már nem élt; megfúlt volt a vízben.

Hektor gyöngéden tartotta fogai közt a cziczát és nem tette le, hanem vigyázva ment vele Póli néniék háza felé, beszaladt az udvarra s letette a macskát az ajtónál; aztán ugatott, hogy észrevegyék, s midőn Póli néni kijött és sajnálkozva nézte kedves cziczáját, Hektor szomoruan csóválta farkát és busan nézett szép nagy szemével, mintha tudtul akarta volna adni, hogy bármennyire boszantotta őt hajdan ez a gonosz kis macska, mégis sajnálja szerencsétlen halálát.

„Oh papa!“ szóltak erre a kis leányok, „milyen derék jó kutya ez!“
 „Ugy-e, kedveseim? Pedig épen most mondtátok, hogy esunya rosz állat.“
 „Igen, de akkor még nem halottuk volt e történetet.“

„Igen, de jövőre ne feledkezzetek meg arról, hogy nem szabad semmit és senkit elítélni, mielőtt jól nem ismeritek.“

A MEGBIZHATÓ SZAMÁRKA.

MIG ÉDES anyja a svábhegyről lehozott tejeeskét az uri népek közt a magas házak emeletein széthordozza: addig a kis Pannika lenmaradt a kosárban és egyedül csak a derék „Petykónak” a csacsinak gondjára van bízva, kinek hátára a kosár oda van akasztva.

A csöpp kis lány, a piczike Pannika, igen jól érzi magát a kényelmes kosárban és nincs is mit tartani attól, hogy kieshetik, mert csacsi koma oly csöndesen áll ott, hogy még a fülét sem mozgatja.

Különben, ha volna is kedve ugrálni a mi „Petykó” barátunknak — nem igen

engedné meg azt a kis „Kaffancs,” a szemfüles kutyácska, ki szájában tartja a csacsi gyeplőszárát. Kaffancs inkább agyon üttené magát, semhogy csak egy perczre is kiereszse fogai közül a gyeplőt, melyet

a gazdasszony szájába adott. Kaffancs a bizalomra, melyre érdemesítették, büszke s így Pannikától el is bucsuzhatunk, mivel meg vagyunk nyugtatva az iránt, hogy a leggondosabb őrizet alatt van.

mind
mag
fekv

eze
még
a ki
ám)
unat
Ger
és e

a ki
soha
hely
den
láth
Csa
csoc
nem
ugy
hog
ság
haj
mil
háb
nek
egy
tiz

bác
bác
ma
fog

A KAKUK-ÓRA.

(Folytatás.)

GERGELY bácsi ezután egy aranykeretbe foglalt nagy tiszta vászont is mutatott, melyen minden földrész vidékeit és városait maga elé varázsolhatja, ha egy mellette fekvő kis rózsafa-vesszővel megérinti.

Oszkár olyan boldog volt mindezek fölött, hogy nem cserélt volna még egy királylyal sem, (mert hiszen a királyok nem is mindig boldogok ám); azt mondta, hogy soha sem fog unatkozni e gyönyörű helyen, s erre Gergely bácsi homlokon csókolta őt és eltávozott.

Három évet töltött így magában a kis remete s még sem unatkozott soha. Olvasott, utazott, anélkül hogy helyéből megmozdult, s a világ minden csodáit feltárva látta maga előtt láthatlan szellemek hatalma által. Csak azon kezdett néhány év múlva csodálkozni, hogy elméje kifejlésével nem nő egyuttal teste is. Nem volt ugyan tükör a szobában, de azt látta, hogy ruhái mindig a régi nagyságuak; pedig emlékezett arra, hogy hajdan, mikor még kastélyában lakott, milyen hamar kinőtt egy-egy új ruhából. Gergely bácsi időnként hozott neki egy-egy új ruhát, de az mind egyforma kicsiny volt, olyan, minőt tiz éves korában viselt.

Egyszer megkérdezte Gergely bácsitól, hogy lehet ez? de Gergely bácsi azzal biztatta, hogy később, majd ha erősebb testi gyakorlatokat fog végezni, megis fog nőni.

Igy hát Oszkár élt tovább magányos lakásában, tanult nyelveket és egyebet, úgy hogy végre valóban igazi tudóssá lett. Gergely bácsi minden félévben meglátogatta egyszer; de midőn egy izben ismét eljött, Oszkár tudtára adta, hogy már megunta az elzárkozott, magányos életet, eleget tanult, szeretne kissé megfordulni a világban és tanítani most már másokat.

Gergely bácsi fejét rázta, de azért nem ellenezte Oszkár kívánságát, s azt felelte, hogy ha oly nagyon kíván elvándorolni a világba, ám tegye. Ezután elbucszott Oszkártól, azt mondván végül, hogy egy félév múlva, mint rendesen, el fog jönni megnézni, vajjon Oszkár ott van-e még vagy sem. Köny ragyogott Gergely bácsi szemében s gyors léptekkel távozott el.

Oszkár ez éjjel még a malomban aludt s azt álmodta, hogy egy nagy városban sétál, hol tanári állomása van, s hol mindenki nagyon szereti és tiszteli. Midőn felébredt, a nap már derülten sütött; Oszkár kissé szomoruan nézett végig a lakáson, melyben magányosan ugyan, de oly boldogul élt annyi éven át. A különféle órákban a madárcák mind egyszerre kezdtek énekelni és esieseregni, mintha bucsut mondtak volna, a kakuk pedig oly busan szólt, hogy Oszkár majdnem sirva fakadt; még egyszer végig nézett mindenben, aztán gyorsan kiszaladt és utnak indult a nagy világba.

Sokáig ment, míg végre egy városba ért, hol épen egy nagy új házat építettek; Oszkár mindjárt látta, hogy a ház rosszul van építve és be fog omlani; fölkereste tehát az építésztesztés megmondta neki, hol van a hiba.

„Bolond gyerek, okosabbnak hiszed magad a leghiresebb építészeknél?“ szolt az építész megvetőleg. „Sokkal kisebb vagy te, szegény törpe, hogysen tanácsokat adhatnál.“

Oszkár elszomorodva távozott, de még alig volt néhány száz lépésre s az épület nagy robajjal csakugyan összeomlott.

„Ez a kölyök szerencsétlenséget hozott nekem“, kiáltott az építész dühösen, mert kevés ember akarja elismerni saját hibáját.

Oszkár megint vándorolt s elérkezett egy szép városba, hol egy esinos kertben nagy iskolaépület állott.

„Épen ez kell nekem,“ gondolta Oszkár, bement az iskolába s beszélni kívánt az igazgatóval. Elmondta, hogy ő szegény fiatal ember, de sokat tanult s szeretne most tanító lenni, ha volna üres állomás.

„Ez ugyan merész ajánlat egy ily tanintézetben, mint a miénk“, szolt az igazgató; „de lássuk, mit tud.“

„Csillagászatot, történelmet, nyelveket — —“

„Elég — nagyon is sok,“ kiáltott az igazgató. „A ki sokfélehez ért, az semmihez sem ért. Aztán, ön olyan törpe, hogy nem is tudna rendet és tekintélyt tartani a mi iskolánkban, hol már felnőtt ifjak vannak.“

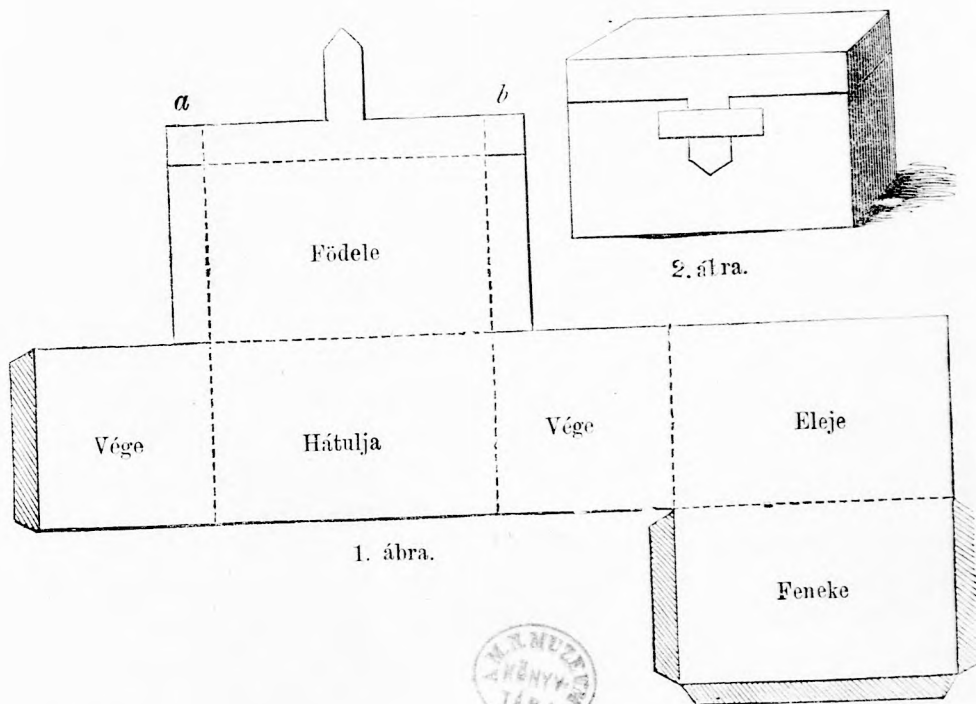
Szegény Oszkár nagyon keservesnek találta, hogy azért nem keresheti meg kenyerét, mert kicsiny testalkattal bir s azért nem lehet tanár, mert nagyon sokat tud. Föltette magában, hogy máskor nem mond el mindent egyszerre. Tovább vándorolt tehát s eljutott egy nagy püspöki városba, hol egy vendéglőben megebédelt. Ebéd közben meghallotta, hogy a nagy székesegyház orgonajátszója meghalt és most épen keresnek olyan zenészt, ki méltó volna arra, hogy a nagy székesegyház orgonáján játszik.

Oszkár azonnal a templomba sietett, hol már számos ember volt, hogy hallgassa azok játékát, kik elnyerni óhajtották ez állomást. Hárman versenyeztek s kettő közülök elég csinosan orgonázott, de nem tanusított valami különösebb ügyességet. A harmadik, kire rákerült a sor, valami okból elkésett s Oszkár ezt felhasználva, hamar odaült az orgonához s elkezdett játszani oly szépen, hogy az egész hallgatóság egyhangulag azt mondá; „ez az igazi ember, ez kell nekünk.“

A püspök s a többi méltóságok néhány perzig tanácskoztak s aztán kijelentették, hogy e jeles zenészt meg kell tartani a templom számára; elküldték tehát érte a sekrestyést. De midőn Oszkár előlépett, a püspök s az egész gyűlés csalódottan nézett rá s a püspök szolt: „Ön nagyon kicsiny, ön nem lehet a mi orgonásunk.“

(Folytatása következik.)

„CSINÁLJUNK APRÓ KATULYÁKAT.“

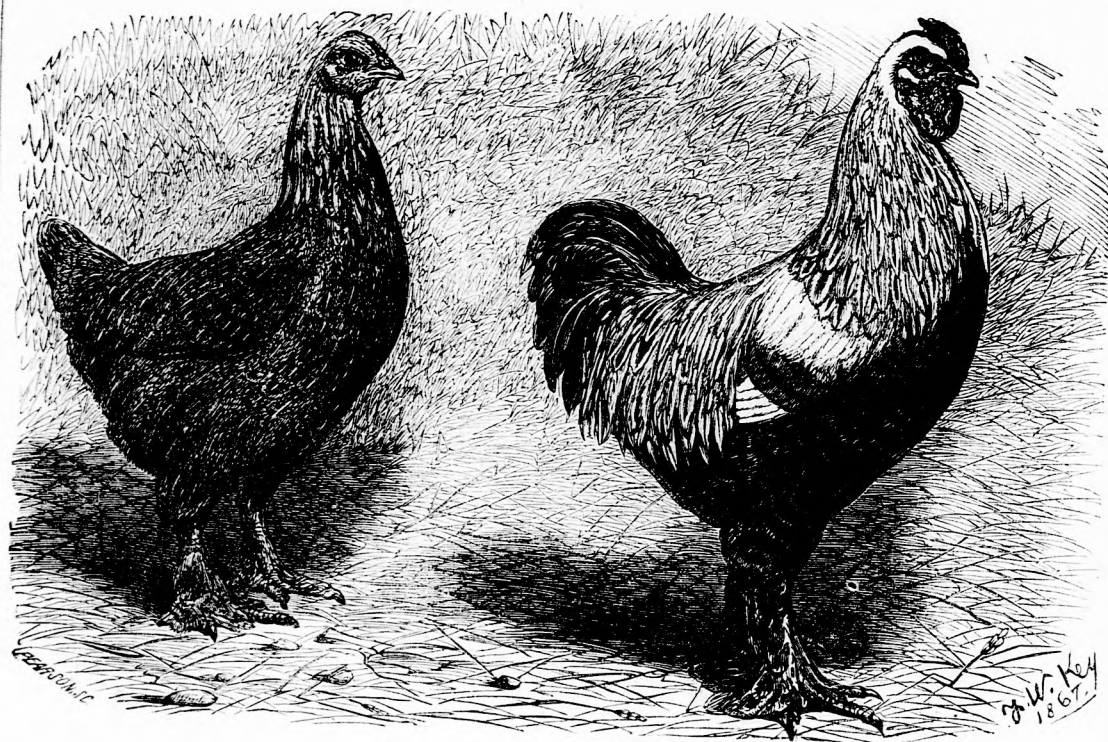

AZ ITT látható ábra egy oly mesterségre tanít meg, melyre nem csak jól mulathattok, kedves kicsinyeim, de hasznát is vehetitek ha ügyesen csináljátok; rakhattok belé tollat vagy más apróságot is, kivált ha jó kemény papiroست veszték hozzá.

Az 1-ső ábra mutatja, milyen formát kell adni a papiroستnak, hogy katalyává lehessen összehajtani. A pontozott vonalak mutatják, hol kell összehajtani. A 2-dik ábra a kész katalyát mutatja.

Ha jó kemény papiroستok van, előbb rajzoljátok rá a mintát, jelöljétek meg pontokkal, hol kell behajtani, a széleken pedig egy kis darabot hagyni kell, hogy gummival vagy enyvvel összeragasztani lehessen. De vigyázzatok, hogy a fedélül szolgáló résznek szélét ne vágjatok le, ámbár ezt nem kell leragasztani, mert ez arra szolgál, hogy bezárni lehessen a katalyát, csak a két sarkán levő kis négyszögletű darabokat, A, B, szabad levágni, miután ezek a szögletre esnek.

AZ ALSÓ ÜDVARBAN.

KOKINKÍNABELI KAKAS
KOKINKÍNABELI TYÚK —
JERTEK, NÉZZÉTEK BARÁTIM:
KIS LEÁNYOK, KIS FIÚK!

KAKAS BÁCSI HÁTA NYERGES —
BE JÓ VOLNA ÜLNI RÁ!
S MIVEL KICSINY A LEGÉNYKE
PISTIT BIZ' A MEGBIRNÁ.

NÉNÉMASSZONY, TYÚKOMASSZONY
LÉPDEL AZ URA MEGETT.
HOVÁ A KAKAS VEZÉRLI,
ODA BÁTRAN ELMEHET.

FÉRJ S FELESÉG DERÉK EGY PÁR.
BÜSZKE KAKAS, SZENDE TYÚK.
S NAGYON SZERETETREMÉLTÓK
A PELYHES CSIBEFIÚK.